

- [**Home**](#)
- [**Over ons**](#)
- [**Agenda**](#)
- [**Reizen**](#)
- [**Camping**](#)
- [**Column**](#)
- [**Media**](#)
- [**Contact**](#)
- [**Links**](#)

- [**Deel 11**](#)
- [**Deel 10**](#)
- [**Deel 9**](#)
- [**Deel 8**](#)
- [**Deel 7**](#)
- [**Deel 6**](#)
- [**Deel 5**](#)
- [**Deel 4**](#)
- [**Deel 3**](#)
- [**Deel 2**](#)
- [**Deel 1**](#)

Column

Deel 2

Welkom in Rusland.

Het is 20 mei 2003. De Russen weten het nog niet, maar we komen er aan. We rijden die dag in somber weer naar de grens. Vanuit Altja is het nog 35 km rijden naar Narva, in het uiterste noordoosten van Estland gelegen aan de gelijknamige rivier. De rivier vormt de grens met Rusland. Aan de overzijde ligt Ivangrod, de eerste stad voor ons in Rusland. Aan beide zijden van de rivier ligt een fort, ertussen ligt de vriendschapsbrug. Aan onze kant wappert de Estlandse vlag en worden we uit gestempeld. Aan de andere kant wappert de vlag van Rusland. De brug betekent voor ons ook een eerste mijlpaal op deze reis. Het is somber, triest weer en zo is dan ook onze eerste indruk van dit bijzondere land een beetje grimmig. De behandeling aan de grens is ook niet echt hartverwarmend, maar dat is grenzen eigen. Met de hulp van lotgenoten vullen we de douanepapieren in. Onze visa worden afgestempeld. Dan moeten we een verzekering afsluiten voor drie maanden voor het zijspan. Hier door krijgt Ad onenigheid over de toelating van de motor in Rusland. De vrouwelijke beambte schrijft maar twee maanden verblijf, tot 20 juli, in Ad zijn paspoort. Wat we ook proberen, ze geeft geen krimp en kijkt met een norske blik dwars door ons heen, verstand op nul. Welkom in Russia...!

Dit ritueel zal zich nog vaker herhalen op onze reis door Rusland. Hoe vriendelijk en gastvrij we ook worden onthaald door de Russen, telkens als ze een uniform dragen zijn het norske onverbiddelijke mensen die alleen maar "njet" zeggen, of helemaal niks meer zeggen, of, in het ergste geval, zelfs het loket bij voorbaat al voor je neus dichtgooien. Maar dat weten we nu allemaal nog niet en omstanders menen dat we het ook niet langer als twee maanden zullen overleven in Rusland. Niet langer zeuren en doorrijden, Rusland in. Daar zijn we tenslotte voor gekomen. Als we onderweg stoppen kijken we elkaar aan. We zijn in Rusland. 15000km rijden naar Vladiwostok ligt voor ons. Het wordt een avontuurlijke tocht, dat is een ding dat zeker is. De rest is ongewis... de route, de wegen, de bruggen, het weer. Maar we zullen uiteindelijk toch aankomen in Vladivostok, mede drankzij alle lieve, aardige, behulpzame Russen die ons de weg wijzen, ons gastvrij uitnodigen voor spijs en drank en ons uit de Taiga redden. Het echte avontuur kan beginnen... er was eens... in Rusland.

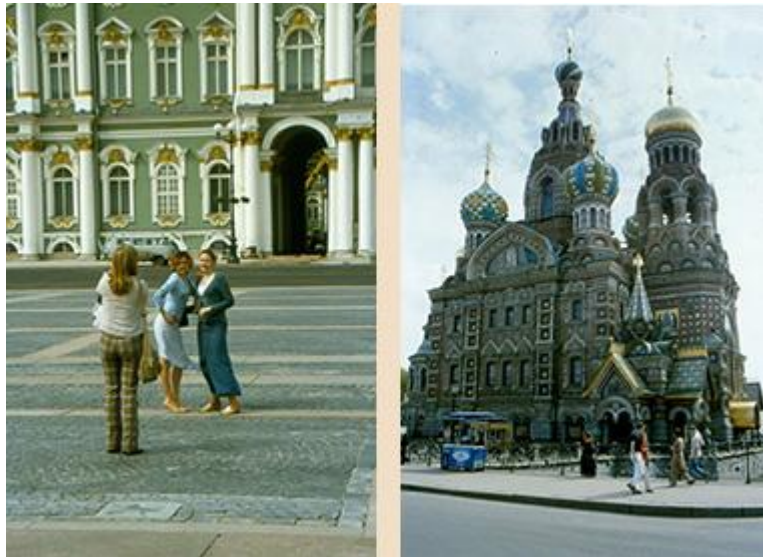

Maar nu eerst via de grote, drukke weg richting St. Petersburg. Een must op deze reis, niet alleen om een paar dagen rond te neuzen in deze wereldse stad, maar ook omdat ons visum nog moet worden geregistreerd binnen vijf dagen na de inreis-datum. Dus, op naar het noorden. Het cyrillische alfabet plakt voor op de zijspanruit en het gegoochel met letter is begonnen om alle plaatsnamen op de borden te ontcijferen. Gelukkig zit bij onze atlas van Rusland ook een kaart van St. Petersburg en we rijden direct het centrum in. We vinden de brug over de Neva, waar een stuk verder direct aan de boulevard een hostel moet liggen. Nu nog kijken of we het zijspan ook veilig onder kunnen brengen. Achter de hostel is een binnenhof en volgens de portier een oké plek om te parkeren. We vragen een kamer aan de achterkant, nu staat de motor vlak onder het raam. Of het allemaal zo veilig is, betwijfel ik en echt rustig is het er ook niet. Dan horen we een hoop geschreeuw en kijken naar buiten. Er verzamelen zich mensen op de binnenhof. Een blok verder blijkt de gevangenis te zijn en vanuit deze binnenhof proberen familie en vrienden contact te maken met de gedetineerden, door luid te schreeuwen of door middel van gebarentaal en papieren pijltjes die

hier dan later in de hof belanden. We nemen het maar op de koop toe. Het is al laat en hebben alles al naar binnen gesjouwd. We kunnen hier in de hostel onze passen afgeven ter registratie. Gelukkig hoeven we daar zelf niet achter aan. Wel nog even naar de Neva lopen en van het uitzicht genieten. In de verte zien we de St Peter en Paul vesting, met op de toren nog een hele lange spits. "Het" landmark van St. Petersburg... morgen meer.

We lopen de stad in, langs het station en even langs Lenin, het standbeeld wel te verstaan. Overal wordt flink gewerkt, getimmerd en geveerd. Vrijdag beginnen de feestelijkheden voor het 300 jarige jubileum van de stad St. Petersburg. En dat vieren ze ook met de verdriedubbeling van de prijzen, zoals ons vanmorgen in het hostel werd meegedeeld. Daar gaan we niet aan mee doen, dan maar een dag minder St. Petersburg. Maar we hebben schitterend weer en lopen terug de brug over en eronderdoor verder langs de Neva om direct bij de Hermitage, het grote museum, uit te komen. Maar het is vandaag geen museum weer, we blijven in de zonneschijn, maken een foto op het binnenplein en bekijken alle bedrijvigheid. Er is zeker al veel opgeknapt, maar het is nog lang niet klaar en er wordt nog druk gepoetst en geveegd, steigers afgebroken en ook het leger is ingeschakeld. Overal hangen militairen in de lantarens om nieuwe lampen in te draaien. Als acrobaten hangen ze ook aan regenpijpen om ook die nog even wit te schilderen. Her en der staan podia opgesteld en de vlaggen hangen uit. Weliswaar niet voor ons, maar we doen alsof. Nog even een foto van Ad nemen onder de triomfboog. Hij is mijn ware held, die mij tot nu toe al duizenden kilometers om de wereld loodst. Dankjewel lieverd.

We lopen langs kathedralen en langs grachten, want Peter de Grote heeft zijn inspiratie uit heel Europa gehaald. Het is overweldigend, al die kolossale gebouwen. We eten luxe in een soort Rock-cafe en daarna nog een ijsje op straat. Dan zitten we zonder roedels en we hebben ook geen paspoorten, met veel lief gepraat nemen ze genoeg met mijn rijbewijs. 'Spasiba' meneer de bankdirecteur. Inmiddels zijn we op de terugweg naar ons hostel, weer langs de Neva. In de haven ligt de oorlogsvloot er ook al opgepoetst bij en het wemelt van matrozen met baretten en gestreepte zeemanstruitjes. Het is allemaal

relaxed en easy going.

Uiteindelijk willen we de stad uit, dat gaan doen waar we voor gekomen zijn. Rusland doorkruisen met ons BMW-zijspan. Van west naar oost en dat ongeveer over de 60ste breedtegraad. Op de kaart lijkt het vrij eenvoudig, vanuit de hostel de Nerva volgen in noordelijke richting. Dan ergens de M18 vinden naar Moermansk/Mygmans. Dat staat in de stad gelukkig nog in twee talen aangegeven; 1350 km, maar wij hoeven maar 125 km vandaag, naar Staraja Ladoga. Volgens de Russische geschiedenis ontstond hier de eerste handelsnederzetting ergens in de twaalfde eeuw, dus wat wil St. Peterburg nu met zijn 300 jarige bestaan. We hebben ook nog in de krant gelezen dat ook Kalinigrad, de Russische exclave bij Litouwen, haar 750 jarige bestaan wilde vieren. Maar mooi niet, volgens de Russen is Kalinigrad pas in 1944 "ontstaan" dus mag het volgend jaar haar 60ste verjaardag vieren, en daarmee basta! Niks geen opknappbeurten en frivole feesten in Kalinigrad.

Nu eerst St. Petersburg uit, de M18 is snel gevonden. Een drukke weg vol gaten, het Russische verkeer dendert er vol speed overheen, wij doen het rustiger aan. We willen nog wat langer onderweg zijn. De zijwegen zijn beter en niet zoveel bereden, dus het laatste stuk is weer genieten en Ladoga komt in zicht. Prachtig gelegen in een bocht van de Volchov rivier aan een baai van het Ladoga meer. Eerst een mooie orthodoxe kerk op een heuvel met de karakteristieke uienbol torens, schitterend in de zon. Dan vinden we het oude fort, een massief bouwwerk met twee verdedigingstorens, geheel gerestaureerd. Zo te zien het doel van vele schoolreisjes, want het is er een drukte van jewelste door uitgelaten tieners. De Russische jeugd is geheel niet verlegen en vraagt om ritjes met de motor. Ze zitten er al op voor je het weet. Ons Russisch is niet zo geweldig, en het is dan ook moeilijk om uit te leggen dat we de boel heel willen houden en nog tot Vladivostok door willen rijden. Hier kunnen we ons zijspan niet onbeheerd achter laten, dus we kijken om de beurt rond en zoeken dan een mooie plek voor lunch. Boven bij de kerk hebben we mooi uitzicht en rust. We zullen het tijdens deze reis nog vaak meemaken dat ons wordt gevraagd om een proefritje en dan is er duidelijk grote teleurstelling als je niet meteen je sleutels afgeeft.

We hebben een schitterend uitzicht over het Ladoga meer, het grootste meer van Europa dat via de Nerva uitwatert in de Finse baai en dus in de Oostzee. We vinden niet echt een kampeerplek en willen ook geen 'gastinitsa'. Niet weer een mufte kamer, dus rijden we terug naar de M18 en tuffen door richting Tichvin. Maar eerst tanken, de eerste keer in Rusland en dat geeft meteen een opstopping bij de pomp.

We krijgen er niks uit, 'njet, njet' roept een krakkerige stem door de microfoon. We krijgen hulp van een ongeduldige meneer achter ons. Je moet eerst bij het loket doorgeven hoeveel liters met welk octaangehalte je wilt en aan welke pomp. Tja, ik schrijf het maar op en laat het papiertje zien. Dan het geld in een schuiflaatje en je krijgt je wisselgeld terug. Nu maar hopen dat de hoeveelheid er ook in gaat, want de pomp loopt gewoon door als je eenmaal op de knop hebt gedruwd. Dit blijft zo tot in Vladivostok, alleen het octaangehalte zakt steeds meer, daar leren we ook mee leven. Wat zwaarder valt om mee te leven blijkt vanavond! We stoppen om een uur of vijf en vinden een mooie weide met grandioos uitzicht vlak bij een paar onbewoonde huisjes en maken eerst koffie.

En jawel, als uit een winterslaap ontwaakt, worden we doelwit van duizenden muggen en ander vliegend en stekend ongedierte.

We zijn waarschijnlijk de eerste bron van voedsel voor de nieuwe lichte muskito's van deze zomer. Ad wordt er helemaal panisch van en de Autan stift werkt helemaal niet. Dus zoeken we het Muskito net en improviseren een voortent. Phoe hoe even uit de stress. Ad baalt als een stekker, hij zit "gevangen" in een net. Eindeloos uitzicht en dan ben je gedwongen om ervan te genieten vanachter een Muskito-net, dat is niet onze bedoeling! Ondertussen bouw ik ons kamp verder op. We hebben een aantal extra tentstokken nodig dus komt Ad onder zijn net vandaan en bewapend met bivakmuts en handschoenen snijdt de stakker wat takken van een boom. Na wat huisvlijt krijg ik het net aan de tent vast en voor de ingang maak ik een vuurtje, maar helaas, we zijn te aantrekkelijk voor deze insecten. Ik wordt ook aangevallen, maar krijg er niet van die enorme bulten van. Na nog wat repareren aan de rits van de tent staat ons kamp en is het tijd om te eten. Het diner wordt geserveerd in de voortent en daar blijven we veilig voor de plaaggeesten. Ad is en blijft radeloos en met de handen in de lucht roept hij "ik kan toch geen drie maanden onder dit net blijven?!" "Nee," zeg ik, "misschien zijn alleen hier zoveel muggen omdat pas alles ontdood is en er zoveel moerassen zijn." Met een vaag vermoeden, dat het verder op onze route zo zal blijven. In de tent is het in ieder geval veilig en onder het gezoem vrijen we heerlijk hier in het bos. Ergens midden in de nacht hoor ik dat het regent, toch altijd nog beter dan een mufte hotelkamer.

'S morgens ga ik eruit voor ontbijt en het inruimen van onze bagage. Ad doet de binnenboel maar moet er uiteindelijk toch uit. Weer in vol ornaat, met de bivakmuts en handschoenen, wordt ook de tent opgepakt en hebben we ons eerste nachtje wild kamperen in Rusland achter de rug. Door naar Tichvin, een doorsnee stadje, niks bijzonders. Daar doen we onze inkopen. We moeten van alles hebben; water, brood, eieren. Het meeste kan ik aanwijzen, maar eieren zie ik nergens. Na het laten zien van onze eierdoos snapt iedereen wat we willen. Iets verder in de stad is een markt en hier kopen we verse groente. Aardappels zijn hier in overvloed, maar we vinden ook appels, kool en zo meer. Aan de andere kant van de markt staat een bonte verzameling zijspannen geparkeerd en een van de eigenaren spreekt ons in het Engels aan. Alex is meteen in zijn nopjes en vertelt ons dat hij ooit in Hongarije was aan het Balaton meer en in Zweden. Dit alles omdat hij en zijn vriendin bij een volksdans groep zijn en door de uitwisselingsprojecten komen ze nog eens ergens. Alex heeft een oude Ural met zijspan en legt ons heel gewichtig uit dat hij de aandrijving heeft doorgezaagd en dat het met een verlenging van de cardanas mogelijk was om een versnellingsbak te monteren van een Dnjeper. Volgens hem was dat de verbetering van de eeuw. Ad vertelt het trieste verhaal van die stekende muggen die het gisteren avond op zijn tere lichaam hadden voorzien. Alex komt meteen in actie en trekt Ad aan de arm mee de markt op. Bij een kraampje verkopen ze "reaal Russian repalent" en hier gaan die stekende monsters van opkijken. Als ze geen Autan verstaan dan zullen we ze dit eens laten ruiken.

Goed bevoorraad rijden we weer verder richting Vologda. In het begin nog een beetje verkeer, vooral motoren met zijspan. We zwaaien naar onze collega's, maar er is niemand die terug zwaait. Dat is hier vast nooit zo afgesproken. Hier en daar zien we een paar huizen of een oude fabriek maar meestal gaat het langs moerassen, bossen en meren. Dan te bedenken dat dit eigenlijk nog het drukst bewoonde gebied van Rusland is. Vier-vijfde deel van de bevolking woont ten westen van het Oeral gebergte, op maar een-derde van het hele landoppervlak, en dat in een land dat een-zesde van de gehele landoppervlakte van de wereld beslaat. Net als je denkt dat we niets meer tegen zullen komen, is er prompt een politiecontrole, maar met onze Nederlandse papieren komen ze niet ver. Het invoerbiljet krijgt wel nog enige aandacht, maar daarna wensen ze ons een goede reis. Ondertussen rijden we weer een andere tijdzone binnen en dat is nummer twee in de rij van acht en in plaats van vijf uur is het nu zes uur, maar nog lang niet donker. We zoeken langzaam naar een geschikte plek voor een kamp, vooral met weinig water en moeras in de buurt. We rijden nog door een mooi dorp dat onder de naam Domoykoe door het leven gaat en komen later op een mooie plek waar grote stenen liggen, dus minder muggen, hopen we. Ad gaat meteen zijn 'reaal Russian repalent' op het stekende ongedierte testen. Dat valt tegen. Hij heeft zijn pet en voeten al ingespoten met het wondermiddel, maar dan vallen ze toch massaal weer aan en moet dus eerst onze mugvrije zone opgebouwd worden. Een veilige haven creëren, waar we kunnen relaxen zonder handschoenen en bivakmutsen. Even rust terwijl die monsters zich door het net heen willen bijten ten koste van alles. Lang leve ons Muskitonet, hoop ik.

Onze avonturen in Rusland beginnen nog maar net. Het blijft heerlijk lang licht en nog een paar dagen en het wordt helemaal niet meer donker. 'THE WHITE NIGHTS OF RUSSIA' beginnen...

We rijden door heuvelachtig landschap, naaldbossen afgewisseld met grote weides vol gele paardebloemen met riviertjes doorkruist. Het lijkt een beetje op de Ardennen, maar dan in het groot. Dit landschap zal niet wisselen tot we het Oeral gebergte bereiken. Hier komen we geen andere reizigers meer tegen...hier is niks te zien....alleen Rusland in heel zijn uitgestrektheid...en daar komen we voor.

Voor de bevoorrading belanden we toch af en toe in de bewoonde wereld, zo ook in Vologda. Gelegen aan de gelijknamige rivier. Een provinciestad, ongeveer 600 km boven Moskou. De rivieren zijn altijd de grote verbindingroutes noord, zuid

geweest en dus zijn handelsroutes ontstaan. En wij willen ook handelswaar, we gaan onze uitrusting uitbreiden met anti muggen hoofddeksels! Een soort vissers hoedje met muskito gaas. Dus we zijn op goed geluk de stad in gereden, links, rechts over de rivier en we hebben een hostel voor studenten gevonden in een oude orthodoxe kerk. Gelukkig hebben ze een grote weide met groentetuinen en we besluiten naast de motor te kamperen. Niks geen gesleep met spullen en ook geen mufte kamer, maar toch een mooie plek waar we de motor veilig kunnen laten staan. We zitten vlak langs de rivier, die hier wordt gebruikt als autowasplaats, en lopen naar het centrum. Het is zondag, dus de meeste winkels zijn gesloten, maar er is genoeg bedrijvigheid. We verkennen de stad en vinden Lenin, dat wil zeggen dat we in het centrum zijn aangeland. In het park vinden we een soort 'Biergarten' en nemen ook een grote pul gersten vocht. Er is een soort disco en er wordt vlijtig gedanst. Het is populaire popmuziek, want zelfs de kleine kinderen zingen volop mee. Om de hoek ligt een kart baan met weer hun eigen soort decibellen. Op de rivier toert nog een partyboot met live muziek. Van zondagsrust is hier geen sprake.

Maandag nog eens de stad in voor de bevoorrading. Langs de rivier is het nu nog drukker. Er zit een schoolklas te schilderen en ook worden er nog steeds auto's gewassen. Verder nog hele families die picknicken en vuurtje stoken of vissen en daarna hun buit meteen braden. We vinden op de markt twee hoedjes met gaas en nog een voorraad 'reaal Russian repalent'. Dan nog heerlijk Kebab eten die ze op elke hoek van de straat klaarmaken en overheerlijk smaakt. Het lijkt wel een soort feestdag, zo druk en levendig had ik zo'n provincienest niet ingeschat. Het centrum stroomt langzaam vol met mooi uitgedoste meisjes. Ze hebben een soort schooluniform aan met korte rokjes en enorme tule strikken in hun haar. Ze hebben allemaal een sjerp om, waar iets op staat. Ad vraagt aan een groepje jonge dames of hij een foto mag maken en dat vinden ze geweldig. Ze stellen zich op en kijken allemaal strak in de lens. Het zijn scholieren, net klaar met hun opleiding, zo vertelt hun lerares mij in gebrekkig Duits. Dat is zeker een goede reden om te feesten. Terug bij onze hostel wordt er nog steeds druk auto's gewassen en gepicknickt. Het is duidelijk dat de Russen genieten van iedere zonnestraal, vooral nu, vlak na de lange winter.

We kijken nog op de kaart hoe het van hier verder moet, en schrijven de plaatsnamen twee keer op. Één keer in het cyrillisch en één keer in ons eigen schrift, zodat ik ze kan uitspreken als we de weg vragen. In ieder geval gaat het richting KnopB/Kirov, 800 km oostelijk van hier. We willen een beetje op deze breedte graad blijven en niet teveel af dwalen naar het zuiden. We volgen eerst de M8 naar Archangel'sk, dan buigen we af naar Totma via de P7. Dat zijn dan weer de kleinere binnendoor weggetjes. Om een uur of vier zien we een oude ruïne van een grote kerk en duiken een zandpad in om daar eens te gaan kijken, maar om de eerste bocht staat een grootte plas water die de hele weg beslaat. In volle vaart erdoor heen en dat halen we ook, maar het opspattende water zet het zijspan 5 cm onder water, mijn tas met inhoud wordt nat en de landkaart druipt.

Gelukkig schijnt de zon en de plek is schitterend, dus hangen we alles te drogen en besluiten maar meteen hier kamp te maken. Natuurlijk zijn ook de muggen meteen paraat, maar we zijn nu bewapend met onze Muskito hoedjes. Die werken prima, alleen een sigaretje roken gaat nu minder goed.

De volgende morgen gaan we rustiger door de plassen. We rijden terug naar de en gaan verder op onze avontuurlijke reis. Via Pavino moet het mogelijk zijn om door te steken naar Kirov. We vinden weer een zandpad, maar deze is droog en zonder grote plassen. Na tig kilometers komen we bij een dorp waar we de weg vragen. Er is altijd wel iemand te vinden en meestal slaan de honden en ook ganzen alarm als wij komen aanrijden. Nu staat er iemand te vissen op de brug, tijdverdrijf nummer één hier, in Rusland. Deze meneer wijst naar de weg en vertelt met veel Russische woorden, en tot de verbeelding sprekende gebaren, dat de sporen te diep worden, wijst op het zijspan en schut zijn hoofd voor een duidelijk nee. Duidelijke taal. We worden terug gestuurd naar het asfalt. Met de aanwijzing om in Pyscug af te slaan naar Pavino. In Pyscug vragen we nog eens de weg; Pavino, "da, da" maar Kirov "njet, njet". Ad wil het toch proberen. 10 Km voor Pavino vinden we een zijweg naar een of ander dorp. We kunnen niet echt ontcijferen wat er op het bord staat aangegeven maar na 30 km moet daar iets te halen zijn, anders stond hier geen bord. Van daaruit moeten we doorsteken naar Boxma en dan naar Kirov, volgens Ad. Dus slaan we af, eerst een grindweg en dan erger. Het wordt het een soort dubbele betonbaan.

Een rij platen voor ieder wielspoor. Het zijspan past net op de twee sporen maar niet lang, want het wordt schots en scheef en het ergste is dat her en der de ijzeren bewapening eruit steekt. Na 18 km komt een zijweg en dat klopt met de kaart, dus toch nog even verder kijken.

Precies bij 30 km staan we bij een groot vervallen benzine depot. Er staat een keet en een Djeper zijspan, dus er moet iemand zijn. Een vriendelijke meneer komt aangelopen en vertelt ons in gebrekkig Duits dat hier geen benzine meer te krijgen is. Het depot werkt niet meer, het is een overblijfsel uit de Sovjet tijd. We maken maar eens een praatje, we willen ook geen benzine maar zoeken de weg naar Kirov. Hij wijst op de stapels boomstammen die hier zijn opgestapeld en maakt duidelijk dat die met zware machines uit het bos worden geslept en zodoende alles vol diepe sporen zit, behalve het stuk betonbaan. Zijspan 'njet', 'nein', 'nicht', laat hij duidelijk weten. Hij bekijkt onze kaart, met Ad zijn bril, en wijst op regiogrenzen die op de kaart aangegeven staan. Die regio's zijn de vroegere Sovjetstaten en waren toen der tijd maar met enkelen hoofdwegen met elkaar verbonden en dat is nu grotendeels nog zo. Zodoende belandde we steeds weer in de blubber. We draaien dan toch maar om en bij km 18, jawel dat staat ook op zo'n klein pruts weggetje aangegeven op paaltjes langs de weg, maken we kamp tussen de boterbloemen en de Muskito's.

Volgens de kaart moeten we helemaal naar het zuiden om ergens bij Kazan op de M7 uit te komen. Eerst maar weer terug naar Pyscug, daar zoeken we een winkeltje onder andere voor brood. Hier in het dorp is het ook een grote modderboel. Ik laat Ad wachten en ga opzoek tussen de scheefgezakte huisjes naar brood. Over de ergste modder stukken zijn planken gelegd en zo kom ik vanzelf bij het dorpswinkeltje uit. Bewapend met mijn 'hoe en wat' taalgids vraag ik naar brood. In het winkeltje wachten meer dorpsbewoners op het brood, dat elk moment komen kan. Dat is wat ik begrijp, dus zoek ik verder in het aanbod, wat ik nog gebruiken kan. Dan komt ook het brood. Heerlijk vers witbrood, nog warm en de bakker weet ook te vertellen dat er een weg is naar Kirov. Er is een oude 'nieuwe' weg langs de Trans Siberische spoorlijn. We zullen wel zien. Ik maak eerst nog foto's in het dorp. Vooral van de mooie, met houtsnijwerk versierde ramen. Het valt wel op dat er niemand gek opkijkt van twee vreemde snuiters in een BMW zijspan. Net of hier iedere week een paar toeristen verdwalen!

Oké, we gaan door naar het zuiden en bij Sar'ja, staat ineens weer een bord Kirov en kunnen we weer een oostelijke richting aanhouden. Deze weg is, zoals de bakker voorspeld had, zowel oud als nieuw. Een soort onderhoudsweg voor de spoorlijn is hier en daar aangepast en als openbare weg vrijgegeven. Zo

komen we uiteindelijk in Kotel'nic. Dat rijden we nog een paar kilometer voorbij en vinden een plekje in een boomgaard met eindeloze vergezichten over weides en bossen. Diep onder in het dal loopt een rivier en doordat er een aardig windje staat, zijn er vandaag geen muskito's. Wel echte Cowboys, ze drijven de koeien met paarden voort en komen even buurten, maar niet lang anders zijn ze het vee kwijt.

Einde deel 2

Volgende maand het vervolg van onze wereldreis!